

будинку історичної секції ВУАН, перша черга "РОЛІТу" – будинок письменників у Києві (1928, в формах експресивного конструктивізму), меморіальний музей Т.Г.Шевченка в Каневі (1932-1939, в неокласичних формах з орнаментальними фрагментами українського стилю), Будинок І. І. Щітківського (1907-1908), Опішнянський гончарний навчально-показовий пункт (1916-1919), Будинок Чубука-Подільського в Переяславі (після 1924), Надгробок на могилі Михайла Грушевського.

Під час війни покинув Київ і виїхав спочатку до Львова, де був ректором Вищої образотворчої студії. Пізніше переїхав до Німеччини, а 1949 року — на постійне місце проживання до Каракаса (Венесуела), де й помер 15 листопада 1952 року. Через деякий час відбулося перепоховання Митця на українському цвинтарі св. Андрія в м. Баунд-Брук, штат Нью-Джерсі, США.

Література

1. Шаров І.Ф., Толстоухов А.В. «Художники України: 100 видатних імен». — Київ: АртЕк, 2007, сторінки 191–194. ISBN 966-505-134-2;
2. Ковпаненко Н. Г. Енциклопедія історії України: у 10 т. / редкол.: В.А. Смолій (голова) та ін.; Інститут історії України НАН України. — К.: Наукова думка, 2009. — Т. 5 : Кон – Кю. — С. 293. — 560 с.: іл. — ISBN 978-966-00-0855-4.;
3. Красицький Фотій Степанович // Черкащина. Універсальна енциклопедія / автор-упорядник Віктор Жадько. — К.: ВПК «Експрес-Поліграф», 2010. — С. 477-478;
4. Горбик О.О. Професор Кричевський В.Г. // Професори Київського національного університету будівництва і архітектури (1930-2000). Довідник. — К., 2001. — Стор. 44.
5. Рубан-Кравченко В.В. Кричевській і українська художня культура ХХ століття. Василь Кричевський / В. В. Рубан-Кравченко. — К. :Криниця, 2004, 704 с.

УДК 512. 912

О.А. Кодак, к. т. н., доцент,
І.А. Гавриленко, студент 102-Б,
Н.Г. Курило, студент 102-Б
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ДО 120-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВИДАТНИХ УКРАЇНСЬКИХ АРХІТЕКТОРІВ ОЛЕКСИ ПОВСТЕНКА І ЙОСИПА КАРАКІСА

25 лютого 2022 року – 120 років із дня народження Олексі Повстенка.

Народився 25 лютого 1902 року в селянській сім'ї, яка проживала в селі Хашовий. Майбутній архітектор був козаком першого українського збройного формування легендарного Богдановського полку.

У 1927 закінчив Волинський індустріальний політехнікум в Житомирі. Якраз у цьому місті Повстенко завершив навчання в аспірантурі

науково-дослідного інституту промислового будівництва. В 1937 році був призначений керівником відділу при республіканському правлінні Спілки архітектури України, а в 1941-му став директором Софіївського архітектурно-історичного музею. Перед війною за його проектами були побудовані школи, бібліотеки, клуби в Києві, Харкові, Дніпропетровську, Запоріжжі, Херсоні, Криворізький і Черкаський педінститути, НДІ педагогіки в Харкові, будівля для управління Південної залізниці, Харківська обсерваторія. Він бере участь у виставках у Києві, Харкові, Одесі, Львові, а також публікує ряд наукових праць.

У 1949 році Олекса отримує посаду архітектора-проектувальника в канцелярії будівництва Капіталію - Конгресу США, потім архітектурного відділу Конгресу. Також розробляє проекти на замовлення бібліотеки Конгресу США, Верховного суду, сенату і ботанічного саду.

У США він задумав видати серію Золотоверхий Київ, з понад 500 ілюстраціями. Але через брак коштів було видано тільки п'ять серій.

У 1954 році УВАН У США видала найвидатнішу працю О. Повстенка «Катедра св. Софії у Києві». 1960 року у Києві видано книжку „Софійський заповідник у Києві”. Він був обраний дійсним членом Української вільної академії наук, а також Наукового товариства імені Тараса Шевченка.

Видатний український архітектор, історик, мистецтвознавець помер 15 січня 1973 року.

29 травня 2022 року – 120 років з дня народження Йосипа Каракіса.

Народився він 29 травня 1902 року в сім'ї Юлія Борисовича Каракіса, службовця та співвласника цукрового заводу в містечку Турбів і Каракіс Фріди Яківни, був старшим братом у родині.

У 1929 році закінчує архітектурний факультет. Починаючи з 1931 року отримав запрошення викладати в Київському будівельному інституті. У 1942 – 1944 роках Йосип Каракіс – головний архітектор Архітектурно-будівельного бюро Фархадської ГЕС.

Після війни працює в Київському Дніпромосто та знову викладає у Київському інженерно-будівельному інституті, а з 1948 року – керівник сектора Інституту художньої промисловості Академії архітектури УРСР. 1963 – 1976 рік – керівник відділу проектування шкільних будівель КиївЗНДІЕП. У 1977 році зарахований до штату Київського науково-дослідного інституту історії, теорії та перспективних проблем радянської архітектури.

У 1931 році самостійно проектує свою першу будівлю, яка згодом стане пам'ятником архітектури – Будинок Червоної армії та флоту (майбутній Центральний Будинок офіцерів ЗСУ на Грушевського 30/1).

У 1934 році на Петровській алеї в Києві український архітектор зводить екстравагантний ресторан «Динамо». Також українським архітектором був зведений сучасний Національний музей історії України.

1953 – 1975 роки – під керівництвом Йосипа Каракіса по всій країні розробляється понад 40 типових проектів загальноосвітніх шкіл, шкіл-

інтернатів та музичних шкіл, за якими побудовано більше 4 тисяч будівель які будуються й досі.

До 115-річчя вийшло фундаментальне видання Олега Юнакова «Архітектор Йосип Каракіс», яке присвячене життю, творчості та долі архітектора.

Існує «Стипендія Каракіса» - її щорічно вручали найкращому студенту архітектурного факультету КНУБА.

Український радянський архітектор, містобудівник, художник і педагог, один з найплідніших київських зодчих пішов з життя 23 лютого 1988 року. Похований на Байковому кладовищі поряд з матір'ю.

Література

1. Одарченко П. Олекса Повстенко: архітектор і мистецтвознавець // *Сучасність*. Мюнхен, 1973. Ч. 9 (153). С. 61-75

2. Пучков А. А. Просто неба: Київські нариси:-- Київ: Дух і літера, 2017. – 304 с. – ISBN 978-966-378-512-7

УДК 378.147:004.94

*В.А. Бойко, к.п.н, доцент,
В.І. Королев, студент гр. 101-МА
Національний університет «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ У ВИКЛАДАННІ ІНЖЕНЕРНОЇ ГРАФІКИ МАЙБУТНІМ ІНЖЕНЕРАМ-МЕХАНІКАМ

Інформатизація у закладах вищої освіти – необхідна умова як якісної підготовки майбутнього фахівця в сучасних умовах інтенсивного розвитку інформаційних і комунікаційних технологій, так і підвищення конкурентного рівня самого університету на ринку освітніх послуг. У розвитку процесу інформатизації освіти виявляються тенденції формування системи безперервної освіти, створення єдиного інформаційного освітнього простору, активного впровадження нових засобів і методів навчання, орієнтованих на використання технологій обробки даних, текстової, графічної та числової інформації; мультимедіа та «віртуальної реальності»; штучного інтелекту та дистанційної освіти.

Термін «інтерактивне навчання» використовується при дослідженні проблем застосування сучасних інформаційних технологій у навчанні, дистанційної форми освіти і навчання з використанням ресурсів Інтернету, а також електронних підручників, довідників тощо. Сучасні комп'ютерні телекомунікації дозволяють учасникам вступати в «живий» (інтерактивний) діалог (письмовий або усний) з реальним партнером, а також уможливають активний обмін повідомленнями між користувачем і